

Uopšte nije bilo lako da se dopre do gospodina Deciusa. Pitao sam se šta li me ovoga puta čeka? Kako pravila nalažu mogao sam da pored ponude ponesem samo još jednu potencijalno upotrebljivu stvar, ali do sada nijednom nisam načinio izbor koji bi mi omogućio prolaz. Takve greške su se skupo plaćale, ali sam ih ja na vreme uviđao i glavu očuvao bezglavim bežanjem. Svi prolazi izuzev jednog su sada za mene bili zatvoreni. Ovoga puta, nemogavši da se opredelim sa čime da pokušam, pošao sam „praznih ruku“ i kada su me pretresli na ulazu iznenadili su se što nisu pronašli ama baš ništa.

Hodnik, beskrajan i beo, vrata se ne razaznaju, a trebalo bi da ih ima. Levo i desno su klupe, besramno uske i odmaknute od zidova, taman toliko da bez napora ne možeš da se nasloniš na neki od njih. Nigde žive duše izuzev dvojice nesrećnika koji su objahali istu klupu i uprevši se jedan drugome o leđa uzdišu i izdišu. Nagraisali su. Malo pored ukazao se procep kroz koji se na jedvite jade provukla žena ispijenog lica kašljući. Dakle tu treba, pomislio sam, i požurio da se proguram pre nego što se otvor stopi sa belinom.

Nisam pošteno ni koraknuo, a u butine mi se zakucala ivica radnog stola za kojim je sedela sekretarica. Nije bilo moguće zaobići sto, a bogami ni nju. U ustajalom vazduhu dominirala je kisela nota ne-uspešno maskirana mirisim „bugarska ruža“. Pružio sam joj papirić. I ovoj je na čelu pisalo „sikter“: ignoriše me, naravno, i klikće mišem eliminišući sa monitora nizove kuglica istih boja dok prstima druge ruke dobije po stolu demonstrirajući time da sam je baš ja prekinuo u doručku-proždiranju jedva načetog, a impozantnog hamburgera koji se sa tastature izbečio na mene. Sa takvim izborom obroka njena usuka-

nost je opravdavala onu narodnu da svako sirće jede svoje bure. A kada je igra nadigra...

„Šta je?“, prasnula je najednom, a onda ugledala papirić i šćepala ga.

Škiljila je preko cvikera u njega: šatro je nečitko, a slova su bila „tehnička“.

„Ta bluza, baš Vam lepo pada“, pokušao sam sa ulagivanjem, „a i boja, nekako Vas otvara.“

Podigla je pogled zamalo pa dovoljan da usmrati.

„Hoćeš da kažeš da sam debela?“, obrecnula se iako je bila kostur presvučen kožom.

„Ma ne“, počeo sam da se vadim kao kestenje iz vatre, „ja to samo onako.“

„To „samo onako“ nije dovoljno da može“, bacila mi je papirić, a ja se sagnuo da ga dohvatim.

Zakoprcah se:

„Ali, u pitanju je nešto epohalno. Takva stvarčica može i Vama da donese spokoj i mir.“

Na ovo se iskezila isturajući bele desni iznad trouglastih zuba. Svih kao jedan.

„A ti bi malo da me upokojiš?“

Bešika mi je popustila. Samo malo, nedovoljno da se vidi, ali je ona osetila i počela da se histerično smeje.

„Ti si onaj što mu se prošle nedelje kod koleginice sa trećeg ulaza prosula u džep bočica adžijazme, pa je izgledalo kao da si se upišao. E smejale smo se kao lude. I sada, srce, stvarno si pišnuo malo. A ništa nisi poneo, javili mi sa recepcije. K'o da takav jadnik može nekoga da zabrine.“

Već vidim sebe kako berem bostan, a on zelen, priteralo me i

motku mi poturaju, a i jedan čvorak mi leprša pred nosom i mami me umilnim cvrkutom. U tom trenutku nešto je šušnulo iza mojih leđa, okrenuo sam se i ugledao kroz prorez protnutu glavu jednog od one dvojice koji su čučali ispred.

„Milost!“, zavapio je.

Lice mu je bilo išarano, boginjavo.

„Napolje!“, zasiktala je palacajući, a on je potonuo u belo.

Pažljivije sam pogledao njeno lice. Ispod slojeva pudera kao špahlom nanetih mogle su da se uoče rupe, tragovi opake krastavosti. Mogao sam da je zamislim kako noću pohodi decu deleći im boginje umesto bombona. I šta takvoj ponuditi? Tanjirić pekmeza? A onda sam shvatio da kiselkasti miris potiče od hamburgera— on je samo deo scenografije i tu je od ko zna kada, dok je ona gladna kao oživeli leš. Zabutao sam po džepovima i izvukao čokoladicu. Oči su joj bljesnule.

„Nešto ste mi ubledeli...“, nisam stigao da završim, a već je zgrabila slatkiš. Zagrizla je sa sve papirom dok joj je druga ruka, za svaki slučaj, kliznula ka pudrieri na kojoj je bilo nešto zelenog praha. To nije puder, prosvetlih se, to će mi dunuti u lice ne bi li i mene oboginjavila. Ali kako je progutala prvi zalogaj iza njenih leđa se na zidu ukazao majušni prorez. To je bilo to. Odbacio sam se od zida, u kome su se krila vrata na koja sam ušao, bio je membranozan, i levom nogom se odrazio sa stola. Dok sam leteo preko nje zaparala je noktima kroz vazduh uspevši da mi isfroncla don desne cipele.

„Jebi se baba Šarka!, otelo mi se pre nego što sam naglavačke uronio u prostoriju iza.

Ha! I ćorava koka po neko oko istera.

Zatekao sam ga kako drema za stolom, zakmećen u fotelji—“direktorskoj“. Na njemu je čučalo odelo savršenog kroja, ali kako nije nosio cipele iz nogavica su mu vireli papci. Belzebub mu je poslao

jednu muvu koju je terao striganjem kozjih ušiju. Dobio sam neobjašnjivi poriv da istrčim napolje, iskopam rupu i to što sam video pohranim u nju. Dok sam se premišljao kako da ga probudim, otvorio je jedno oko i namignuo mi istim.

„Kaži druže.“

Pročistio sam grlo. Bio sam zadihan zbog malopredašnje frke, ali mi nikako nije padalo teško da se obratim jednom bogu.

„Napravio sam slatkiš neodoljivog ukusa. Uljuljuje, otupljuje i lagano ubija.“

„Ah, da. Topla voda ume da bude korisna, a o rupi u saksiji da ne govorimo.“

Bilo mi je smešno kada sam pomislio da ovakav kakav je trči kao tele pred rudu. Nije mogao ni da nasluti kakav sam samo ludi otrov sačinio. A onda se iscerio.

„Za žene umesto mene. Uzorak?“

Tada mi je svest o strašnoj istini sinula u glavi. Bacio sam palac preko ramena.

„Ona ga je pojela.“

Iz očiju što robe duše prolile su se grimizne munje dok mu je telo narastalo plinuto talasima gneva. A ja, usred tog vrtloga-tonem. Međutim, bešika me, ovoga puta, nije izdala.

„I šta sada?“, zarežao je krećući svoje očnjake mom vratu.

Otupeo, mrtvorezan, bio sam.

„Ništa. Prošao sam.“

Uzdahnuo je duboko i naglo splasnuo. Skljokao se nazad u fotelju umoran od osude i večnosti.

„Da. Prošao si. Blago tebi.“